tid med mera varmt och torrt klimat, en del av Ancylus-tiden. På Öland finnas de på alvarmark. På Gottland fann jag *Sphingonotus* vara ett typiskt sanddjur, t. ex. vid Ljugarn i söder och Irevik i norr, men lyckades, trots flera exkursioner till de mera begränsade alvarområden, som finnas på ön, endast en gång där uppdriva ett exemplar nämligen på Kopungsklint i Ardre. Vid Hoburgen, där det största alvarområdet finnes, såg jag ej något exemplar. Arten varierar mycket på Gottland och visar alla övergångar till *Sphingonotus cærulans* L., av vilken den också av WAHLGREN förmodas vara en varietet.

Acidalia violata, som även på Öland är en alvarform, är på Gottland vanligen en sandform, men är även av BOHEMAN tagen på ängsmark.

Den här påvisade överensstämmelsen mellan kalkhedarnas och sandfältens fauna bekräftas ytterligare av förekomsten inom båda av *Satyrus semele* var. *tristis* WAHLGR. Denna fjäril, som beskrivits från Öland (WAHLGREN, Neue Schmetterlingsformen, Ent. Tidskrift 1913), finnes talrikt och i typiska exemplar på Hoburgen och på Kopungsklint samt även i flygsandsfältet Ulla Hau på Fårön.

Einar Klefbeck.

Ithytrichia lamellaris EATON. För åtskilliga år sedan gjorde jag i Uppsalatrakten ett fynd, som kanske kan förtjäna att här omnämnas. Vid undersökning av Håga-ån strax nedanför Lurbofallet hittade jag i mängd en liten larv, som genom sitt egendomliga utseende genast ådrog sig uppmärksamheten. En närmare granskning av det f. ö. synnerligen karakteristiska djuret har givit vid handen, att det tillhör ovanstående art, vars larv först har blivit beskriven av RICHTERS 1902.[1]

Larven av detta djur tillhör uteslutande rinnande vatten, där den lever bland vegetationen. I bärgbäckar synes den likväl ej förekomma[2], utan vistas endast i de mera lugnt flytande låglandsbäckarna. För sin trevnad fordrar den likväl verkligt rinnande vatten, och man träffar den aldrig i större åar, där vattnet vid stränderna är så gott som stagnerande. Sålunda är den ingalunda utbredd i hela Håga-ån utan uteslutande inskränkt till de ställen, där ån är grundare och därför får ett hastigare lopp, såsom t. ex. är fallet med den nyssnämnda Lurbolokalen. Den förekommer där bland *Fontinalis*, i vars bladvinklar larverna ofta

[1] F. RICHTER's, Beiträge zur Kenntnis der Fauna der Umgebung von Frankfurt a. M. VIII. Die Larve von *Ithytrichia lamellaris* EAT. — Ber. Senckenb. Naturf. Gesellschaft 1902. — KLAPÁLEK har f. ö. redan 1897 lämnat en, ehuru mycket ofullständig, beskrivning av ifrågavarande larv.

[2] Den är t. ex. ej upptagen i P. STEINMANN's arbete: Die Tierwelt der Gebirgsbäche. — Annales de Biologie lacustre, Bd. II, 1907.

ses sitta inkrupna. Artens allmänna utbredning är för närvarande för obetydligt känd för att tillåta ett uttalande om orsaken till, att larven ej finnes i bergsbäckar. Dess saknad där är kanske endast skenbar, beroende på ofullständig kännedom om dessa lokaler. Möjligen ligga f. ö. några av de thüringska förekomsterna i mera bergiga trakter. Arten är funnen på talrika lokaler i Tyskland, dessutom i Ungern, England och Finland.

I vårt land är den förut icke observerad. Den torde emellertid, vad larven beträffar, med framgång kunna eftersökas på lämpliga lokaler. I Uppsalatrakten förekommer den på även andra platser än den ovan nämnda. Den undgår ju dock lätt uppmärksamheten genom sin litenhet och sitt undangömda levnadssätt.

En beskrivning av larven skulle här vara överflödig.[1] Vad jag utan närmare undersökning kunde iakttaga på mitt svenska material, stämmer väl överens med de tyska iakttagelserna. Även hos oss övervintrar larven. Den var t. ex. mycket talrik vid Lurbo ännu sent på hösten 1917, då jag sist besökte lokalen. Likaså var fettkroppen som vanligt av en egendomlig, skarpt grön färg.

Vid ett tillfälle höll jag några larver i fångenskap. Jag förvarade ett rätt stort antal av dem i en högst obetydlig vattenkvantitet, ej större än den som rymmes i ett vanligt urglas. Häri levde de friskt i ungefär en veckas tid utan vattenombyte, varefter de konserverades. Sannolikt hade de kunnat hållas vid liv ännu längre. Detta anföres endast som bevis på, att larven ingalunda är något utpräglat stenothermt kallvattensdjur.

O. Lundblad.

Skalbaggsfynd i majslast från Argentina. När ångaren Österland kom till Göteborg i april med majslast från Argentina, bereddes jag genom en vän vid tullverket tillfälle att komma ombord för att se på den mängd av skalbaggar, som funnos där i lasten. Den första blicken ned i lastrummet besannade ryktet, ty där syntes stora svarta fläckar bland majsen, tydligen utgörande skalbaggskolonier. Vi gingo ned i lastrummet och beskådade den förödelsens styggelse, som råttor, mal och skalbaggar åstadkommit. Jag plockade ett samlingsrör fullt med djur och så fick jag med mig ett paket majs för att undersöka i mitt hem. Österland har använt nära 2 år på sin färd, och detta förklarar tillvaron af så många djur, då tydligen flera generationer kommit till under den långa tiden. Det dröjde ett par dagar, innan jag fick tillfälle att undersöka mitt majspaket, och när

[1] För dess morfologi och biologi, delvis även anatomi, redogöres i en uppsats av R LAUTERBORN och M. RIMSKY-KORSAKOW i Zool. Anz., Bd. XXVI, 1903.